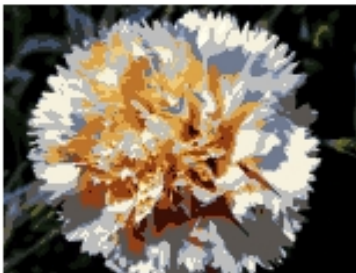

U subotu, 25. avibnja u 10 sati, sastali smo se kod kipa Grgura Ninskog, na Franjevačkom trgu. Do polaska u obilazak grada, osvježili smo se (kava, piće) na terasi obližnje kavane u palači Herczer. Bilo je lijepo. sunčano, malo prohladno proljetno jutro.

"Varaždin mi je mjera i obrazac" – govorio je Miljenko Stančić, i doista, svima koji su se rodili, živjeli ili makar nakratko posjetili Varaždin, ove će riječi dočarati atmosferu grada po mjeri čovjeka. Varaždin uistinu jest i uvijek je bio takav – grad čarobnih jabučnozelenih i narančastih stančićevskih sutona, magličastih svitanja s mirisom svježeg kruha, mjesto gdje se kosovi i dan danas gnijezde u parku nadomak baroknog centra prepunog cvijeća koje – bez obzira ukrašava li gradske lanterne i lijepo uređene fasade ili se poput slapova slijeva do nogu pješaka – zadivljuje prolaznika i biva nadržnuto sve do samog uvenuća: klinčeki, batoneki (varaždinski izraz za božur), tulipani, mačuhice i ruže, ruže...

Laganom šetnjom obišli smo barokni centar grada. Vodio nas je osobno **Miran Bojanić**, ravnatelj Gradskog muzeja. Najprije smo - Uršulinskom ulicom - prošetali do Starog Grada u kojem se muzej nalazi. Voditelj je izabrao najbolji put, kako bismo doživjeli srednjvjekovnu utvrdu u svojoj ljepoti.

Stari grad predstavlja jedinstvenu sintezu graditeljskih stilova . Od gotike preko renesanse do baroka, sačuvao je do danas izgled tipične srednjovjekovne utvrde na vodi. Nakon toga razgledali smo Povijesni dio Gradskog muzeja koji se nalazi u samoj utvrđi. Gradski muzej

Varaždin utemeljen je na poticaj Varaždinskoga muzealnog društva i svečano otvoren 16. studenoga 1925. godine, u prostoru utvrde Stari grad. Jezgru tadašnjega, prvotnog postava sačinjavale su donacije poznatih varaždinskih obitelji. Tijekom godina obogaćivale su se muzejske zbirke zahvaljujući kojima je Muzej prerastao u ustanovu kompleksnoga tipa.

U muzeju smo mnogo toga vidjeli i naučili. Premda je za neke naše članove obilazak bio vrlo naporan, sve su hrabro i stoički izdržali. Ostatak vremena do ručka proveli smo - uz mnoga zastajkivanja i zanimljive opise našeg vodiča - u laganoj šetnji kroz barokni centar Varaždina. Preko Stančićevog trga, i Gajeve ulice došli smo na glavni gradski trg, popularno Korzo, gdje smo pogledali i upoznali se s poviješću Gradske vijećnice, u čijem se najstarijem dijelu može vidjeti gotički luk. Zgrada je obnovljena u 16. stoljeću. Od tada, pa sve do danas, kroz gotovo 4 stoljeća, tu je sjedište gradske uprave.

Zatim smo Gundulićevom ulicom, koju Varaždinci nazivaju Dučanska, otišli do crkve Sv. Nikole, najstarije crkve i župe u Varaždinu. Sv. Nikola je, kao što je poznato, svetac-zaštitnik Varaždina, pa je njegov dan, 6. prosinca, ujedno i dan grada Varaždina.

Nakon obilaska grada otišli smo u restoran "Park", gdje nas je čekao obilan ručak. Ostatak vremena proveli smo uz ugodno i prijateljsko druženje, razgovor i šale, pa je vrijeme brzo prošlo.

Kao i uvijek, rastanak je došao brzo. Uz želje za dobro zdravlje svakom od nas, oprostili smo se od naših domaćina. Nadamo se ponovnom susretu i tome se radujemo.

Zabilježila:

Nina Lipljin

u Varaždinu, ponedjeljak, 27. svibanj 2013.

Dodatak: Kratka povijest Varaždina

Varaždin je šarmantan, barokni grad s preko 50 000 stanovnika. Grad se smjestio na desnoj obali Drave, 79 km sjeveroistočno od Zagreba. To je jedan od najstarijih hrvatskih gradova, čije se povijesno ime (Garestin) spominje po prvi puta 20. kolovoza 1181. u ispravi hrvatsko-ugarskoga kralja Bele III. Varaždin je prvi hrvatski grad koji je stekao status slobodnoga kraljevskoga grada poveljom kralja Andrije II. iz 1209. Povelju kralja Andrije II. iz 1209. potvrdio je 1220. pravnim dokumentom kralj Bela IV. Kralj Matija Korvin 1208.

1464. podijeljuje i potvrđuje gradu Varaždinu grb. (Litterae armales). Kad je carica Marija Terezija 1767. godine osnovala Hrvatsko kraljevinsko vijeće, za njegovo je središte odredila Varaždin, koji je time postao glavnim gradom kraljevina Hrvatske, Slavonije i Dalmacije. To bi bio još i danas, misle Varaždinci, da se

varaždinski šegrt Vrček, bježeći pred gazdinom svinjom, sa zapaljenom cigaretom u ustima, nije popiknuo na kantu s bojom i opal na hrpu suhoga lišća, koje se od žara cigarete zapalilo. U katastrofalnom požaru 25. travnja 1776. izgorjele su dvije trećine grada. Kraljevinsko vijeće i ban napuštaju Varaždin.

Tko ne poznaje Varaždince, njihovu upornost i tvrdoglavost, mogao bi pomisliti da su očajavali. Ali ne! Kao za inat, Varaždin se oporavljao, izgrađivao, razvijao – i tako sve do dana današnjeg ...